

DIA NACIONAL de
ROSALÍA de CASTRO

OFRENDA FLORAL

Domingo 24 ás 12:30h na Rúa Rosalía de Castro
PONTEAREAS

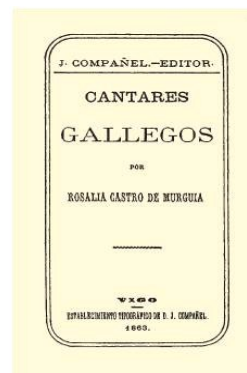
Asociación de mulleres "floralba"

Rosalía de Castro

Santiago de Compostela 24 febreiro 1837
Padrón 15 xullo 1885

150 anos da publicación de

“Cantares Gallegos”

Canta, paxariño

alegre,

canta!

Canta porque o millo medre,

canta!

Canta, porque a luz te escoite,

canta!

Canta, que fuxeu a noite

Eu cantar, cantar, cantei,
a gracia non era moita,
que nunca (delo me pesa)
fun eu meniña grasiosa.
Cantei como mal sabía
dándolle reviravoltas,
cal fan aqués que non saben
direitamente unha cousa.

Mais ó que ben quixo un día,
si a querer ten afición,
sempre lle queda unha mágoa
dentro do seu corasón.

DIA NACIONAL de ROSALÍA de CASTRO

150 anos da publicación de

“Cantares Gallegos”

**Meniña, ti a máis fermosa
que a luz do sol alumbrara;
ti a estrela da mañanciña
que en puras tintas se baña;
ti a frol das froridas cumbres,
ti a ninfa das frescas augas,
ti como folla do lirio
branca, pura e contristada**

**¿Quen eres, fada sin nome
de tan dormentes miradas,
de tan dorida sonrisa
de feituraña tan cándida?
(...)**

**Mais dime: ¿por que estás muda,
di por que estás solitaria,
di por que vives nos montes
cos paxariños que cantan,
mentras ti choras e choras
ó pé dun olmo sentada,
toda de loito cuberta,
toda cuberta de lágrimas.**

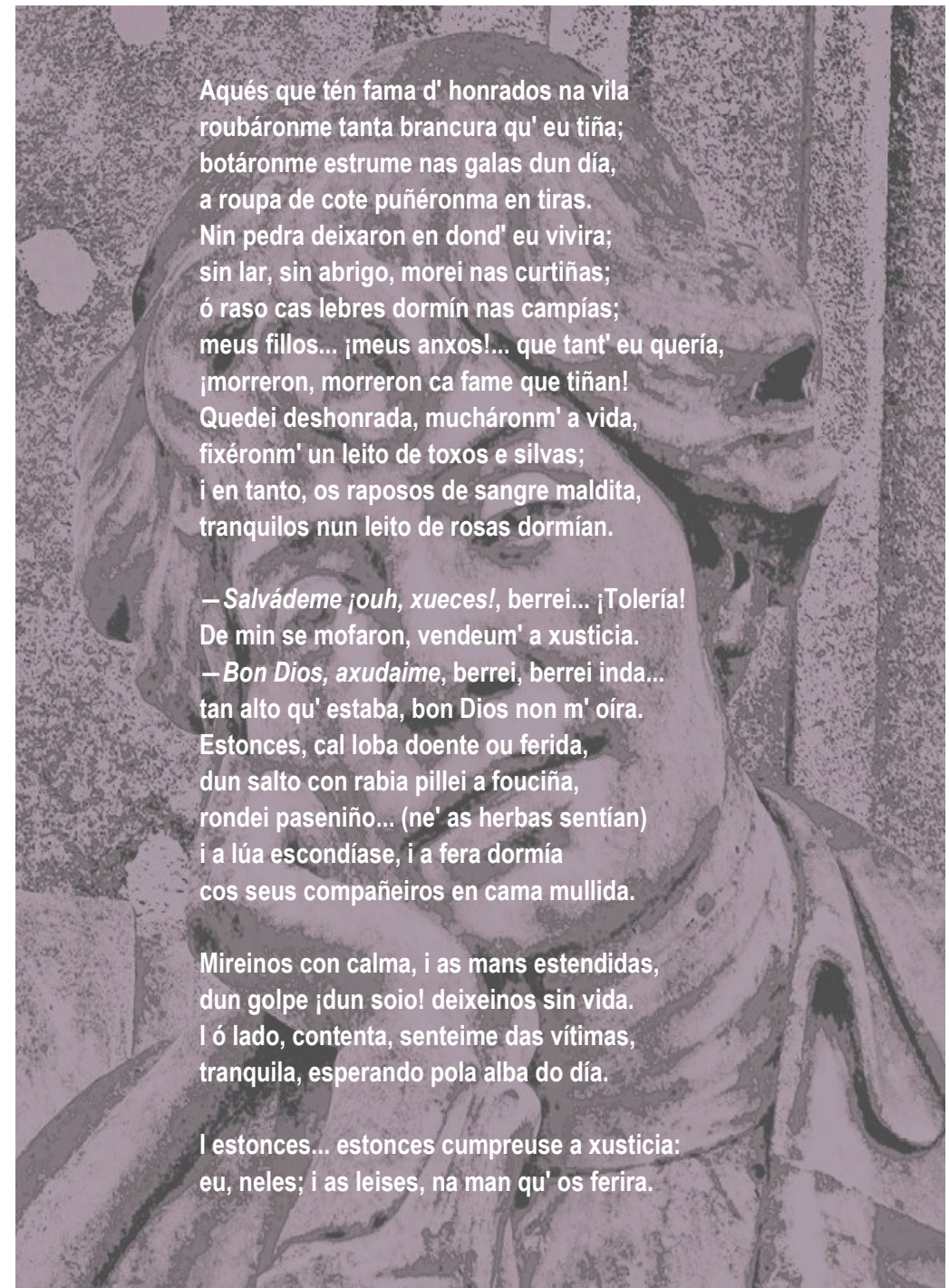
*Xa se oien lonxe, máis lonxe...
Cada balada é un dolor;
voume soio, sin arrimo...
Miña terra, ¡adiós!, ¡adiós!
¡Adiós tamén, queridiña...!
¡Adiós por sempre quizais...!
Digoche este adiós chorando
desde a beiriña do mar.*

*Non me olvides, queridiña,
si morro de soidás
tantas légoas mar adentro...
¡Miña casiña!, ¡meu lar!*

floralba.asociacion@gmail.com
[floralba.sobroso@facebook.com](https://www.facebook.com/floralba.sobroso)
floralbaqualquerunhafior.blogspot.com

DIA NACIONAL de ROSALÍA de CASTRO

Aqués que tén fama d' honrados na vila
roubáronme tanta brancura qu' eu tiña;
botáronme estrume nas galas dun día,
a roupa de cote puñéronma en tiras.
Nin pedra deixaron en dond' eu vivira;
sin lar, sin abrigo, morei nas curtiñas;
ó raso cas lebres dormín nas campías;
meus fillos... ¡meus anxos!... que tant' eu quería,
¡morreron, morreron ca fame que tiñan!
Quedei deshonorada, mucháronm' a vida,
fixéronm' un leito de toxos e silvas;
i en tanto, os raposos de sangue maldita,
tranquilos nun leito de rosas dormían.

— *Salvádeme ¡ouh, xueces!, berrei... ¡Tolería!*
De min se mofaron, vendeum' a xusticia.

— *Bon Dios, axudaime, berrei, berrei inda...
tan alto qu' estaba, bon Dios non m' oíra.*
Etonces, cal loba doente ou ferida,
dun salto con rabia pillei a fouciña,
rondei paseniño... (ne' as herbas sentían)
i a lúa escondíase, i a fera dormía
cos seus compañeiros en cama mullida.

Mireinos con calma, i as mans estendidas,
dun golpe ¡dun soio! deixeiños sin vida.
I ó lado, contenta, senteime das vítimas,
tranquila, esperando pola alba do día.

I entonces... entonces cumpreuse a xusticia:
eu, neles; i as leises, na man qu' os ferira.

DIA NACIONAL de ROSALÍA de CASTRO